ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

πως γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Ἡμερολογίου[1] τὸν Ἰούλιον 1926 ἔλαβε χώραν ἐν Κοπεγχάγῃ τῆς Δανίας τὸ Γ΄ «Διεθνὲς Συνέδριον περὶ Φορολογίας τῆς Ἐγγείου Ἀξίας καὶ περὶ Ἐλευθέρου Ἐμπορίου» ὅπου ὁ ὑποφαινόμενος ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Τὸ Συνέδριον τοῦτο ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν ψήφισμα, δι' οὗ προσεκλήθη αὕτη νὰ ὑποστηρίξῃ ὄχι μόνον τὴν μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν ἐλευθέραν καὶ ἀπεριόριστον ἀνταλλαγὴν τῶν ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν συνόρων τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐλευθέρου Ἐμπορίου μεταξὺ τῶν ἰδίων πολιτῶν, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ παρὰ διὰ τῆς καταργήσεως πάντων τῶν νομικῶν καὶ τεχνικῶν περιορισμῶν τῆς Πλουτοπαραγωγῆς, τῆς Ἀνταλλαγῆς τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῆς Ἀπολαύσεως τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας προσόδων· ὑπέδειξε δὲ συνάμα τὴν συγκέντρωσιν ἁπάσης τῆς Φορολογίας ἐπὶ τοῦ Φόρου τῆς Καθαρᾶς Ἐγγείου Ἀξίας.

Ἐκτὸς δὲ τούτου κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1927 ἡ ἐκ τοῦ ἄνω Συνεδρίου προελθοῦσα «Διεθνὴς Ἕνωσις ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τῆς Ἐγγείου Ἀξίας Φορολογίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐλευθέρου Ἐμπορίου» ἀπηύθυνε εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ Διεθνῆ Οἰκονομικὴν Διάσκεψιν τῆς Κ. τ. Ἐ. ὑπόμνημα ἐκθέτον ὡς ἀπαραίτητον μέσον πρὸς ἐπίτευξιν γενικῆς εἰρηνεύσεως καὶ περατώσεως τῶν ἀλλεπαλλήλων οἰκονομικῶν κρίσεων τὴν ἀντικατάστασιν τῶν σημερινῶν φόρων καὶ δασμῶν διὰ τῆς «Ἐνιαίας ἐπὶ τῆς Ἐγγείου Ἀξίας Φορολογίας.» Ἐὰν πρό-

[1] Ἴδε Ἡμερολόγιον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος 1927 σελίδα 485.

κειται περὶ τοῦ Ἰσοζυγίου τοῦ Προϋπολογισμοῦ, ἡ Ἔγγειος Ἀξία εἶναι ἡ μόνη μέχρι σήμερον ἀνεκμετάλλευτος πηγή· ἐὰν πρόκειται νὰ ἐξευρεθῇ ἀντιστάθμισμα διὰ τοὺς καταργηθησομένους δασμούς, πάλιν ἡ Ἔγγειος Ἀξία ἀποδίδει τὸν καταλληλότερον πόρον· καὶ τέλος καὶ κυρίως πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ ἐξυγίανσιν τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ὁ μόνος φόρος, ὅστις ἀποφεύγει τὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς παραγωγῆς καὶ τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν ἧττον εὐφόρων γαιῶν καὶ ἧττον ἐπικερδῶν ἐπιχειρήσεων, εἶναι ὁ Ἐνιαῖος Φόρος ἐπὶ τῆς Ἀξίας τοῦ Ἐδάφους.

Παρὰ ὅλας τὰς προτάσεις ταύτας τὸ ζήτημα τοιαύτης τροποποιήσεως τῆς Φορολογίας δὲν συνεζητήθη εἰς τὴν Γενεύην καὶ μόνον αἱ κατωτέρω λέξεις ἐκ τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Προέδρου τῆς Διασκέψεως κ. Theunis δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀσπαζόμεναι τὴν «ἡμετέραν» ἰδεοληψίαν περὶ τῆς πραγματικῆς ῥίζης τῶν δυσκολιῶν:

«Ἡ κυρία δυσκολία δὲν ἔγκειται οὔτε ἐν τῇ ἀνεπαρκείᾳ τῶν φυσικῶν πηγῶν, οὔτε ἐν τῇ ἀνικανότητι τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας πρὸς ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν. Ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν ἡ δυσκολία δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀνεπαρκοῦς ἱκανότητος παραγωγῆς, ἀλλὰ ἐξ ἐλαττωματικῆς ἐφαρμογῆς καὶ ἐκ σειρᾶς κωλυμάτων, ἅτινα ἐμποδίζουν τὴν ἀκεραίαν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἱκανότητος ταύτης. Τὰ κυριώτερα κωλύματα τῆς οἰκονομικῆς ἀναρρώσεως εἶναι τὰ ἐμπόδια τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας τῆς Ἐργασίας, τοῦ Κεφαλαίου καὶ τῶν Ἐμπορευμάτων».

Πολλὰ ἐλέχθησαν εἰς τὴν Γενεύην περὶ Ἐλευθέρου Ἐμπορίου, ἀλλὰ ἐὰν ἀναζητήσῃ τις θετικὰ ἀποτελέσματα, δὲν δύναται νὰ ἀνευρεθῇ οὔτε ἴχνος τοιούτων. Διατί; Διότι οἱ αὐτοκαλούμενοι ὀπαδοὶ τοῦ Ἐλευθέρου Ἐμπορίου ἐξακολουθοῦν τὴν ἰδεολογίαν τῶν ὀπαδῶν τῶν Προστατευτικῶν Δασμῶν.

Κατὰ τὸ σημερινὸν στάδιον τοῦ ζητήματος, ὡς ἐφανερώθη εἰς τὴν Γενεύην, ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο σχολῶν («Ἐλευθέρου Ἐμπορίου» καὶ «Δασμολογικῆς Προστασίας») δὲν εἶναι τόσον μεγάλη ὅσον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως:

Ἐνῶ οἱ Προστατευτικοὶ ἐπιδιώκουν διὰ τῶν ὑψηλῶν ἐγχωρίων δασμῶν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, οἱ Ἐλευθεροεμποριται προσπαθοῦν νὰ ἐπηρεάζουν τὰ γειτονικὰ κράτη πρὸς ἐγκατάλειψιν τῶν ὑψηλῶν δασμῶν, ἵνα ἐπιτύχωσι διὰ τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν νέα πεδία καταναλώσεως καὶ νέα κέντρα ἐξαγωγῆς.

Ἀλλὰ ταχέως συμβιβάζονται καὶ συμφωνοῦν οἵ τε Προστατευτικοὶ καὶ οἱ Ἐλευθεροεμποριται νὰ ὑποβιβάσωσι τοὺς δασμοὺς ἐπὶ τῶν προϊόντων, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ παραχθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, καὶ δικαιολογοῦσιν αὐτὸν τὸν συμβιβασμὸν οἱ μὲν διότι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη προστασίας διὰ μὴ ὑφισταμένας ἐγχωρίους βιομηχανίας, οἱ δὲ διότι ἡ κατάργησις δασμοῦ εἶναι ὁ καταλληλότερος τρόπος διὰ νὰ πεισθῇ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις τῶν Ἐμπορικῶν Συμβάσεων τὸ γειτονικὸν κράτος νὰ δώσῃ ἀνταλλάγματα ὑπὸ τὴν μορφὴν δασμολογικῶν παραχωρήσεων. Ὅσον διαδεδομένον καὶ ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, τόσον στηρίζεται ἐπὶ ἀρχικῶς ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων, διότι παραβλέπει τὴν ἐπιρροὴν τῶν δασμῶν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ παραγομένων καὶ ἐπὶ τῆς Καταναλώσεως.

Ὁ οἰκονομολόγος Δρ. Antoine van der Gyn γράφει: «Οἱ Ἐλευθεροεμποριται κρίνουν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐφαρμογὴ μέτρου, ὅπερ συμφέρει εἰς χιλιάδας, ἀλλὰ βλάπτει ἑκατομμύρια κατοίκων.

Οἱ Προστατευτικοὶ παρατηροῦν μόνον στενῶς περιωρισμένον μέρος τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ἕνα κλάδον βιομηχανίας — εἶναι θεωρητικῶς Ἐλευθεροεμποριται μὴ γνωρίζοντες πραγματικῶς, ποῖον εἶναι τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐλευθέρου Ἐμπορίου».

Περὶ τοῦ ἀξιώματος τούτου γράφει ὁ Ἐρρῖκος Τζῶρτζ ὁ δεινὸς οἰκονομολόγος, ὁ ὑποστηρίξας τὸν ἐπὶ τῆς Ἐγγείου Ἀξίας μοναδικὸν Φόρον:

«Σκοπὸς τῆς δασμολογικῆς προστασίας εἶναι ἡ ἐλάττωσις τῆς Εἰσαγωγῆς, ποτὲ ὅμως τῆς Ἐξαγωγῆς. Ἐὰν ἡ Ἐξαγωγὴ ὑπερβαίνει τὴν Εἰσαγωγήν, γίνεται λόγος περὶ «***Εὐνοϊκοῦ***» Ἐμπορικοῦ Ἰσολογισμοῦ. Ἐὰν ἡ Εἰσαγωγὴ ὑπερβαίνει

τὴν Ἐξαγωγὴν λέγουν ὅτι πρόκειται περὶ «***Δυσμενοῦς***» Ἰσολογισμοῦ.

Ἐὰν τὰ πράγματα, ἅτινα προσπαθοῦμεν νὰ ἀποστείλωμεν καὶ νὰ ἐμποδίσωμεν, ἦσαν πανώλης καὶ ψεῖρες— ἤτοι πράγματα, ὧν πάντες οἱ ἄνθρωποι εὔχονται νὰ ἔχουν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα — ἡ πολιτικὴ αὕτη θὰ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν λογικήν· ἀλλὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς Ἐξαγωγῆς καὶ Εἰσαγωγῆς εἶναι πράγματα ἅτινα ἡ φύσις δίδει μόνον ἀπέναντι κόπων, πράγματα δι' ἃ οἱ ἄνθρωποι ἐργάζονται καὶ ὑποβάλλονται εἰς στερήσεις. Ὅσοι ἔχουν πολλὰ τοιαῦτα πράγματα, λέγονται πλούσιοι· ὅσοι ἔχουν ὀλίγα, λέγονται πτωχοί· καὶ ὅταν λέγωμεν ὅτι «ἡ εὐημερία μιᾶς χώρας αὐξάνει», ἐννοοῦμεν, ὅτι τὸ σύνολον τοιούτων πραγμάτων αὐξάνει ταχύτερον παρὰ ὁ πληθυσμός. Τί τὸ ἀνοητότερον τῆς ἰδέας ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοιούτων πραγμάτων καὶ ἡ ἀπαγόρευσις εἰσαγωγῆς τοιούτων ἀποτελεῖ μέσον πρὸς αὔξησιν τοῦ πλούτου χώρας τινός;»

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπαναλάβω τὸ αὐτὸ παράδειγμα περὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου, ὅπερ ἀνέφερα ἤδη ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ 1927: Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι πλοῖον ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς φορτωμένον μὲ καπνὰ ἀξίας 10.000 Ἀγγλικῶν λιρῶν ἅτινα μεταφέρει εἰς Ἀργεντινήν· ἐὰν τὰ καπνὰ τύχωσιν εὐάρεστα εἰς τοὺς Ἀργεντινοὺς ἀγοραστάς, ὁ Ἕλλην ἔμπορος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μεταφέρῃ σιτηρὰ τῆς ἰδίας τοὐλάχιστον ἀξίας εἰς Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἐμπορικὸν Ἰσοζύγιον δὲν θὰ θιχθῇ. Ἐὰν ὅμως τὰ καπνὰ — μὴ ἐξεργασθέντα ἐπιμελῶς πωληθῶσιν εἰς τὴν ἡμίσειαν τιμὴν — 5.000 λιρῶν — μόνον ἡ ἡμίσεια ποσότης σιτηρῶν θὰ εἰσέλθῃ εἰς Ἑλλάδα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπηρεάσῃ «εὐνοϊκῶς» τὸ Ἐμπορικὸν Ἰσοζύγιον ὅπερ, θὰ παρουσιάζῃ πλεόνασμα ἐξαγωγῆς λιρῶν 5.000.

Τὸ δὲ Ἐμπορικὸν Ἰσοζύγιον θὰ ἐπιδείξῃ τὸ μέγιστον κέρδος, ἐὰν ἔτυχε τὸ Ἑλληνικὸν πλοῖον νὰ ναυαγήσῃ ἅμα τῇ ἀναχωρήσει του ἐκ Πειραιῶς, διότι τότε τὸ πλεόνασμα τῆς Ἐξαγωγῆς ἐπὶ τῆς Εἰσαγωγῆς θὰ εἶναι λιρῶν 10.000— καὶ ἐπὶ πλέον ἡ ἀξία τοῦ πλοίου!

Ἐν ὅσῳ οἱ Οἰκονομολόγοι ἔχουν τοὺς ὀφθαλμούς των καρφωμένους ἐπὶ τοῦ μετὰ τῆς Ἀλλοδαπῆς ἐμπορίου καὶ δὲν βλέπουν ὅτι ἕκαστος δασμὸς αὐξάνει τὴν τιμὴν ὄχι μόνων τῶν ***εἰσαγομένων,*** ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τῇ ***Ἡμεδαπῇ παραγομένων,*** δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς βελτιώσεως. Ὁ λίαν ἀξιέπαινος πόθος Αὐταρκείας τῆς χώρας καὶ Εὐημερίας τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε νὰ ἐξισωθῇ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀκριβῶν ἐγχωρίων προϊόντων καὶ τῶν εὐθυνῶν ξένων διὰ μέτρων, ἅτινα ἐπιφέρουν ὑπερτίμησιν τῶν ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων καὶ συνεπῶς περιορισμὸν τῆς ἐγχωρίου Καταναλώσεως. Ἡ ἐξίσωσις δύναται νὰ γίνῃ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει πρὸς εὐθυνότερα ἔξοδα κατασκευῆς τῶν ἐγχωρίων προϊόντων.

Ὅτι ἐπικρατεῖ εἰσέτι ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου Τζώρτς καταπολεμουμένη ἀντίληψις περὶ «εὐνοϊκοῦ» καὶ «δυσμενοῦς» Ἰσολογισμοῦ, ἀποδεικνύουσι καθημερινῶς ἑκατοντάδες ἄρθρων τοῦ ἁπανταχοῦ Τύπου καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου πνεύματος ὑπηγορεύθη καὶ κολοσσιαία ἐργασία, ἣν διεπόνησε διὰ τὴν ἐν Γενεύῃ Οἰκονομικὴν Διάσκεψιν τοῦ 1927 τὸ ἐν Βιέννῃ Ἐμπορο-Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον, ὅπερ ἐξήτασε λεπτομερῶς διὰ δεκατέσσαρα κράτη τῆς Κεντρικῆς καὶ Βορείου Εὐρώπης (Αὐστρία, Βέλγιον, Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ἑλβετία, Ἰταλία, Νορβηγία, Νοτιοσλαυία, Ὁλλανδία, Οὐγγαρία, Πολωνία, Σουηδία καὶ Τσεχοσλοβακία), πόσον ἐπιβαρύνεται ἑκάστη δασμολογικὴ κλάσις ἑκάστου τῶν ἄνω κρατῶν εἰς ἑκατοστὰ τῆς ἀξίας τοῦ σχετικοῦ ἐμπορεύματος. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μελέτης ταύτης ἐσχεδιάσθη ὁ χάρτης[1] ὁ ἐμφαίνων τὸ μέσον ὅρον τῶν δασμολογικῶν ἐπιβαρύνσεων τῶν διαφόρων χωρῶν. Δυστυχῶς ἡ μελέτη αὕτη ἐσταμάτησε εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου καὶ δὲν ἐξήτασε τὰς πλέον ἐπιβλαβεῖς συνεπείας τοῦ δασμολογίου ἐπὶ τῆς ἐγχωρίου ***Καταναλώσεως,*** ὅπως εἶχεν ἐξετάσῃ τὰς ἐκ τῶν ἐμποδίων τῆς ***Ἐξαγωγῆς*** προερχομένας δυσκολίας.

[1] Ἴδε σελ. 353.

Τοιαύτη μελέτη ὑπάρχει δι' ἓν ἐκ τῶν πλέον «Ἐλευθερο-εμπορικῶν» Κρατῶν, διὰ τὴν Δανίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέσος ὅρος τῶν δασμῶν εἶναι ἔνδεκα τοῖς ἑκατὸν (11 %) τῆς ἀξίας τοῦ Ἐμπορεύματος, ἐλαχίστων μόνον δασμῶν ὑπερβαινόντων 20 % τῆς ἀξίας τοῦ ἐμπορεύματος. Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποδειχθῇ διὰ λίαν ἐνδιαφερούσης στατιστικῆς εἰς ποίους παραλογισμοὺς ἡ προστατευτικὴ μανία ἢ αὐθαιρεσία δύναται νὰ φθάσῃ.

Ἡ στατιστικὴ ἡ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ κόμματος τῆς Δανικῆς Βουλῆς ὀνομαζομένου «Κόμμα τοῦ Δικαίου Κράτους», ἐξακρίβωσε, πόσοι εἶναι οἱ διὰ δασμῶν θῆθεν προστατευομένοι ἐργάται ἑκάστου κλάδου τῆς ἐγχωρίου Βιομηχανίας, ποῖα ποσὰ πληρώνονται διὰ τὸν μισθὸν αὐτῶν, ποῖα ποσὰ τοῦ «προστατευομένου» ἐμπορεύματος παράγονται καὶ καταναλίσκονται ἐντὸς τῆς χώρας. Εἶναι ἀκαταμάχητος προϋπόθεσις ὅτι τά τε ἐγχώρια καὶ τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἰσαγόμενα προϊόντα ἀπολαμβάνουσιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τὴν ἰδίαν τιμήν, ἤτοι τὴν ἐκ τῆς προσθέσεως τοῦ δασμοῦ εἰς τὴν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἑκάστοτε ἐπικρατοῦσαν τιμὴν τῆς Διεθνοῦς Ἀγορᾶς: συνεπῶς οἱ Καταναλωταὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι — ἕνεκα τοῦ Δασμοῦ — νὰ πληρώνουν καὶ τὰ ἐγχώρια προϊόντα ὑπερτιμημένα κατὰ τὴν ἀνολογίαν τοῦ δασμοῦ. Οὕτως ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ παραχθέντος (καὶ ἐντὸς τῆς Χώρας καταναλωθέντος) ποσοῦ διὰ τῆς δασμικῆς ἀναλογίας ἀποδίδει τὸ ἐπὶ πλέον ἔξοδον τῆς Ἐθνικῆς Περιουσίας, ὡς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐγχωρίων προϊόντων ἀντὶ ξένων.

Ὁ ἐπισυναπτόμενος πίναξ [1] ἀποδεικνύει ὅτι μόνον περὶ τὰς 40.000 ἐργάται — τῶν ἐργατίδων καὶ δοκίμων συμπεριλαμβανομένων — ἀσχολοῦνται εἰς τὰς «προστατευομένας» Βιομηχανίας· — ἄρα τὸ ἑκατοστὸν περίπου τοῦ ἐκ 3.600.000 κατοίκων πληθυσμοῦ τῆς Δανίας. Ἐμφαίνεται ὅμως καὶ ὅτι οἱ περὶ τὰς 3.000 κορώνας Δανίας κυμαινόμενοι ἐτήσιοι μισθοὶ (ἤτοι 60.000 δρ. τὸ ἔτος ἢ 1.200 δρ. τὴν ἑβδομάδα) δὲν εἶναι μεγαλύτεροι εἰς τὰς «προστατευομένας»

[1] Ἴδε σελ. 350-351.

βιομηχανίας (Ζυθοποιεῖα καὶ Ζαχαροποιεῖα) παρὰ εἰς τὰς μὴ προστατευομένας (ὡς π. χ. Μύλους).

Καὶ ἐὰν συγκρίνωμεν τὰ ποσά, ἅτινα ἐξοδεύονται διὰ τοὺς μισθοὺς καὶ διὰ τὴν δῆθεν προστασίαν, ὑπάρχουν βιομηχανίαι, ὅπου πληρώνεται περισσότερον διὰ τὴν προστασίαν παρὰ εἰς τοὺς ἰδίους «προστατευομένους» ἐργάτας καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι μεγαλύτερα τὰ ἔξοδα προστασίας τῶν μισθῶν, ἀποτελοῦν ἄνω τῶν 30 $^{0}/_{0}$, καὶ ἄνω τῶν 60 $^{0}/_{0}$.

Συνεπῶς — μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν μικροτέρας σημασίας δασμῶν — ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς Δασμολογικῆς Προστασίας ἐπιβαρύνεται τὸ σύνολον τῶν Καταναλωτῶν τῆς Δανίας μὲ 170. — ἑκατομμ. Κορ. Δανίας (= 1 $^{1}/_{2}$ δισεκατομμυρίων Δραχμῶν) ἐπὶ τῶν ἐγχωρίων προϊόντων καὶ μὲ 80. — ἑκατομμ. κορ. Δανίας (= 1 $^{1}/_{2}$ δισεκατομμ. Δραχμῶν) ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων, ἄρα ἐν ὅλῳ μὲ 150. —ἑκατομμ. κορ. Δανίας (= 3 δισεκατομμ. δραχμῶν) ἐκ τῶν ὁποίων τὸ Κράτος δὲν παίρνει περίπου τὸ ἥμισυ· καὶ οὕτω μεταχειρίζεται τὸ πρόσχημα ὅτι ἐξασφαλίζεται ὁ πόρος ζωῆς μηδαμινοῦ — ὅπως εἴδαμεν — μέρους τοῦ πληθυσμοῦ. Ὅ,τι ἰσχύει διὰ τὴν ἐλευθεροεμπορικὴν Δανίαν εἰς πολὺ μεγαλύτερον βαθμὸν ἰσχύει διὰ τὴν πατρίδα μας, ἥτις εἰς τὸν ἐξ 6 $^{1}/_{2}$ δισεκατομμυρίων προϋπολογισμόν της ἔχει 2 δισεκατομμύρια δραχμῶν προερχόμενα ἐκ δασμῶν!

Παρὰ τὴν ὑπερβολικὴν ζημίαν, ἣν φέρει ἡ ἐκ τῶν δασμολογικῶν μέτρων προκύπτουσα ὑπερτίμησις τῆς καταναλώσεως, ἡ ψευδὴς ἀντίληψις περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ «συγκρατηθῇ τὸ χρῆμα εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν» ἔδωκε ζωὴν καὶ εἰς κινήματα ὑπὲρ τῆς προτιμήσεως τῶν ἐγχωρίων προϊόντων, ὅπως ἔγιναν τοιαῦτα καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Αὐστρίαν, Ἑλβετίαν, Νορβηγίαν καὶ ἀλλοῦ. Ὅπως αὐτὰ τὰ κράτη ἐπισφραγίζουν τὰ γραμματόσημά των διὰ τῶν ἐπιγραφῶν «Buy British Goodsd», « Kauft oesterreichische Waren » «Kauft schweizer Waren», οὕτω καὶ τὸ Δανικὸν Ταχυδρομεῖον μεταχειρίζεται τὴν σφραγῖδα « Kob Dansk Varer» «(ἀγόραζε δανικὰ ἐμπορεύματα). Μικρὰν διάκρισιν κάμνει ἡ σφραγὶς τοῦ Νορβηγικοῦ Ταχυδρομείου, ἥτις λέγει «Stott

Ἀριθμὸς Καταστημάτων		Ἀριθμὸς ἐργατῶν	Συνολικὸς μισθὸς τῶν ἐργατῶν εἰς δανικὰς κορ.	Μέσος ἐτήσιος μισθὸς κατ' ἐργάτην εἰς δ. κορ.
Οἰνοπνευματοποιίας	6	504	1.500.000	3.000
Ζυθοποιίας	232	5.500	17.000.000	3.000
Σαπωνοποιίας	38	941	2.100.000	2.200
Παξιμαδοποιίας	7	165	3.900.000	2.400
Χαρτοποιίας	10	1.460	4.100.000	2.800
Ζαχαροποιίας	12	4.900	8.800.000	3.000
Τεχνιτοῦ καφὲ	8	255	600.000	2.400
Βυρσοδεψίας	49	931	2.800.000	3.100
Κοπῆς καπνοῦ	627	7.400	20.600.000	2.800
Ὑδάτων μεταλλικῶν	23	481	1.300.000	2.800
Ὑποδηματοποιίας	112	3.284	11.200.000	3.000
Σοκολατοποιίας	16	1.446	3.400.000	2.400
Πλεκτῶν	70	3.650	8.000.000	2.300
Ῥαπτικῆς	90	6.000	7.300.000	2.400
Σύνολον	1300	36.917	92.600.000	2.500

1 Δανικὴ Κορώνα ἀντιστοιχεῖ εἰς Δρ. 20.

Ἐτησία ἀξία παραγωγῆς μεῖον ἐξαγωγῆς εἰς δαν. κορώνας	Δασμὸς εἰς ἑκατοστὰ τῆς ἀξίας	Ὁλικὰ ἔξοδα προστασίας εἰς δανικὰς κορώνας	Ἔξοδα προστασίας κατ' ἐργάτην εἰς δαν. κορώνας	Ἔξοδα προστασίας εἰς % τοῦ μισθοῦ
12.300.000	20 %	2.500.000	5.000	117 %
125.000.000	20 %	25.000.000	4.000	150 %
25.000.000	7. 6 %	1.900.000	2.000	99 %
3.300.000	10 %	300.000	2.000	88 %
28.000.000	10 %	2.750.000	1.900	66 %
78.000.000	7. 5 %	4.000.000	1.500	67 %
7.000.000	6 %	400.000	1.600	64. 9 %
27.000.000	6 %	1.500.000	1.600	49 %
83.000.000	13 %	11.000.000	1.500	55. 6 %
		700.000	1.500	50 %
45.500.000	8 %	3.750.000	1.100	31 %
23.500.000	5. 6 %	1.500.000	1.000	38 %
34.500.000	6. 5 %	2.300.000	900	29. 5 %
70.000.000	7 %	5.000.000	900	26. 7 %
562.000.000	11 %	61.600.000	1.670	66. 5 %

Norsk Arbejd» «Ὑποστήριζε Νορβηγικὴν ἐργασίαν».

Παρὰ τὴν μεγίστην μου ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ τὴν Ἑλλάδα αὐτάρκη (Ἴδε σχετικόν μου ἄρθρον εἰς τὸ Ἡμερολ. τῆς Μεγ. Ἑλλ. τοῦ 1927, σελ. 485), δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὰ ὑπεύθυνα τοῦ Κράτους ὄργανα κακῶς ἀντιλαμβανόμενα τὸν Πατριωτισμόν, νὰ στρεβλώνουν δι' ὁμοίας προπαγάνδας τὴν ὑγιῆ ἀντίληψιν τῶν πολιτῶν μας, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ προτίμησις ἐγχωρίου προϊόντος μόνον ὅταν ὑπαγορεύεται ὑπὸ καλυτέρας ποιότητος εἰς ἴσην τιμὴν ἢ ὑπὸ εὐθυνοτέρας τιμῆς εἰς ἴσην ποιότητα· ἀλλέως θὰ ἐσπαταλᾶτο ἡ ἀγοραστικὴ δύναμις καὶ θὰ ἠλαττοῦτο ἡ ἱκανότης καταναλώσεως τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πλούτου. Δὲν πρέπει νὰ προσηλώνωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν τῆς εἰσαγωγῆς ἢ τοῦ πλεονάσματος τῆς εἰσαγωγῆς ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς, ἀλλὰ εἰς τὰ παντοῖα ἐμπόδια τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων, τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἐργασίας· ἐμπόδια ἅτινα δὲν περιορίζονται εἰς τοὺς εἰσαγωγικοὺς καὶ ἐξαγωγικοὺς δασμούς, ἀλλὰ εἰς μεγαλύτερον εἰσέτι βαθμὸν ἀποτελοῦνται ὑπὸ τῶν **«ἀντιπαραγωγικῶν φόρων,»** οἵτινες δέον νὰ θεωρῶνται ὡς ἄλλαι τόσαι ἐπιδεινώσεις τῶν πρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως πανταχοῦ ὑφισταμένων καὶ ἔκτοτε καταδικασθέντων «Ἐσωτερικῶν Δασμῶν».

Ἀλλά, ἐνῷ οἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν εἰσπραττόμενοι ἐσωτερικοὶ δασμοὶ ἐπεβάρυνον μόνον τὰ ***μεταφερόμενα*** ἐμπορεύματα, οἱ σημερινοὶ φόροι, ὡς π. χ. οἱ ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου παραγωγῆς, οἱ ἐπὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ καπνοῦ, τῶν αἰγοπροβάτων, τῶν σύκων, τοῦ ἐλαίου, τῆς σταφίδος, ὡς καὶ οἱ ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τοῦ καπνοῦ ἢ τοῦ οἰνοπνεύματος φόροι δὲν ἀφίνουν φάσιν τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς καταναλώσεως ἀφορολόγητον.

Ἂς ἐξετάσωμεν κατὰ ποῖον τρόπον ἐπιδρῶσιν ἅπαντες οἱ φόροι οὗτοι ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας: Προκειμένου νὰ κρίνωμεν τοὺς φόρους, τὰ κυριώτερα κριτήρια εἶναι ἡ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς παραγωγικότητος, ἡ ἐπιβάρυνσις τοῦ καταβάλλοντος, ἡ σαφήνεια τῶν τεκμηρίων τοῦ φόρου, ἡ ἁπλότης τῆς εἰσπράξεως καὶ τέλος ἡ δικαιοσύνη τοῦ φόρου.

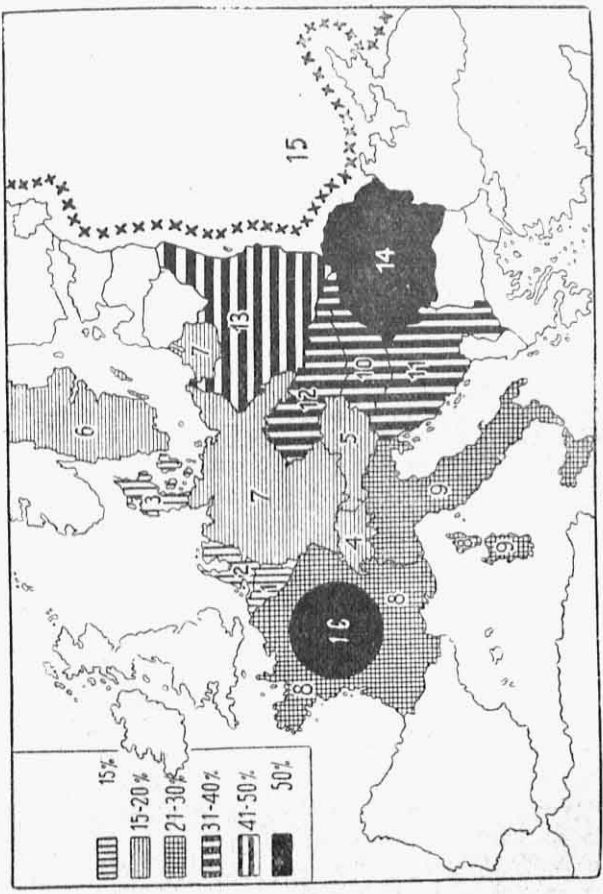

+ = ἄνω τῶν·
− = κάτω τῶν·

(Ἴδε σελ. 347).

Σ. ΒΙΚΑΤΟΣ

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΑΚΙΑ

Ὡς ἀπέδειξα ἤδη ἐν τῷ περὶ Αὐταρκείας ἄρθρῳ μου τοῦ Ἡμερολογίου 1927, ὅλοι οἱ συνήθεις φόροι καὶ τὰ συνηθισμένα μέτρα Δικαιοστασίου, Ἐνοικιοστασίου κτλ., ἔχουν τὸ μέγα ἐλάττωμα νὰ ἐπιβαρύνουν κατὰ μεγαλυτέραν ἀναλογίαν τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τοὺς πλουσίους, τὰς δυσμενεῖς εὐκαιρίας παραγωγῆς ἀπὸ τὰς εὐνοϊκάς, τὰς δυσκόλους ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τὰς προσοδοφόρους, τοὺς μεῖον εὐφόρους ἀγροὺς ἀπὸ τοὺς εὐφορωτέρους καὶ καθ' ἑξῆς.

Οὕτω μέγα μέρος τῶν εὐκαιριῶν παραγωγῆς, τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν οἰκοπέδων, καὶ τῶν ἀγρῶν μένει ἀνεκμετάλλευτον συνεπείᾳ τῆς ***ἀντιθέτου ἀναλογίας*** τῶν φόρων. Διὰ νὰ ἐκμεταλλεύωνται ὅλαι αἱ πραγματικῶς ὑπάρχουσαι παραγωγικαὶ εὐκαιρίαι, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ ἀντικαταστήσωμεν τοὺς σημερινοὺς φόρους διὰ τοῦ «ἀναλόγου πρὸς τὴν ἐδαφικὴν ἀξίαν» φόρου, διότι μόνον ὁ φόρος οὗτος φείδεται ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν ἀγρῶν καὶ λοιπῶν στοιχείων παραγωγῆς, ἅτινα ἔχουν μικρὰς μόνον ἀποδόσεις, ἐπαρκεῖς μὲν διὰ τὰ καθαρὰ ἔξοδα, τοὺς μισθοὺς καὶ τοὺς τόκους, ἀλλὰ ὄχι εἰσέτι διὰ τοὺς σημερινοὺς φόρους.

Ἄλλο ἐλάττωμα τῶν σήμερον συνηθισμένων φόρων εἶναι ὅτι ἀπὸ ἄλλους πληρώνονται καὶ ἄλλους ἐπιβαρύνουν. Μὴ ὑπαρχούσης πλέον τῆς πρωτογενοῦς καταστάσεως τῶν τρωγλοδυτῶν, ποὺ εἰργάζοντο μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν των καὶ τοὺς ἰδικῶν των, βάσις ἑκάστης οἰκονομολογικῆς ἐξετάσεως εἶναι ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν προϊόντων, ἅτινα παράγει τις ἀντ' ἐκείνων ἅτινα χρειάζεται διὰ τὴν προσωπικήν του κατανάλωσιν ἢ περαιτέρω παραγωγήν· δεδομένου ὅμως ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπ' εὐθείας ἀνταλλαγὴ — καθ' ἣν ὁ Α παράγει ὅ,τι χρειάζεται ὁ Β, καὶ χρειάζεται τὴν ἰδίαν στιγμὴν καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀξίᾳ ὅ,τι παράγει ὁ Β—, μεσολαβεῖ τρίτον τι «τὸ χρῆμα», ὅπερ δέχονται προσωρινῶς οἱ Α καὶ Β διὰ τὰ παραγόμενα προϊόντα καὶ δίδουν ἐν καιρῷ διὰ τὰ ἀναγκαιοῦντα.

Ἐὰν παρακολουθήσωμεν ἕκαστον προϊὸν ἀπὸ τὴν πηγήν του — τὸ ἔδαφος — ἕως τὸν καταναλωτήν, βλέπομεν πρὸ

παντὸς μίαν ὡρισμένην διεύθυνσιν τῆς παραγωγικῆς διαδικασίας, ἣν θέλομεν νὰ ἐπικαλέσωμεν τὴν ***θετικὴν διεύθυνσιν*** π.χ. σιτηρά, ἄλευρον, ἄρτος ἢ τοῦβλον, οἶκος, κατοικία, ἢ μαλλί, ὕφασμα, ἔνδυμα κ. οὕτω καθεξῆς.

Καθ' ἑκάστην φᾶσιν ὁ παράγων — ὡς πωλητὴς τῆς ἐργασίας του — προσθέτει εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τὸν μισθόν του καὶ τοὺς φόρους (ἐπιτηδεύματος, παραγωγῆς κτλ.) οἵτινες ἐπιρριπτόμενοι οὕτω ἀπὸ τὸν παραγωγὸν εἰς τὸν ἀγοραστὴν πληρώνονται μὲν ἀπὸ τοὺς διαφόρους παραγωγούς, ἐπιβαρύνουσι δὲ τὸν καταναλωτήν, ὅστις δὲν μεταπωλεῖ, ἀλλὰ καταναλίσκει τὸ ἐμπόρευμα. Καὶ οἱ τοιουτοτρόπως ἐπιρριπτόμενοι φόροι ἀποτελοῦν κατὰ προσέγγισιν τὸ ἥμισυ τῆς συνολικῆς τιμῆς! Ἐὰν ὑπολογίσωμεν δηλαδὴ ὅτι ἕκαστον προϊὸν κατὰ μέσον ὅρον διέρχεται πέντε φάσεις καὶ εἰς ἑκάστην φάσιν προστίθενται περὶ τὰ 10 % τῆς ἑκάστοτε ἀξίας του εἰς παντοίων κατονομασιῶν φόρους, δὲν θὰ ἀπορῇ τις, ἐὰν λέγω ὅτι εἰς κράτος ἀντικαταστῆσαν τὸ σημερινὸν φορολογικὸν σύστημα διὰ συστήματος ἀποτελουμένου ἐκ φόρων, μὴ ἐπιρριπτομένων ὑπὸ τοῦ μὲν εἰς τὸν δέ, θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀγοράζῃ τὰς διπλᾶς ποσότητας ἔναντι τῆς ἰδίας ἀξίας.

Ἀλλὰ ἐκτὸς τῆς θετικῆς διευθύνσεως, ἣν διατρέχει τὸ ἐμπόρευμα ἀπὸ τὸ ἔδαφος μέχρι τοῦ Καταναλωτοῦ, πρέπει νὰ παρακολουθήσωμεν καὶ τὴν ἀντίθετον — τὴν ***ἀρνητικὴν*** — διεύθυνσιν ἣν διατρέχουν τὰ εἰς ἑκάστην φᾶσιν δοθέντα ἀντισταθμίσματα — τὸ χρῆμα: Ἕκαστος Καταναλωτὴς — ἐξαιρουμένων τῶν παραληπτῶν τῆς Ἐγγείου Προσόδου — δέον νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ Μισθοδοτημένος, ἀδιάφορον ἐὰν μισθοδοτεῖται ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλον ἢ ἐὰν λαμβάνει τὸν Μισθόν του ἐκ τῆς ἰδίας του ἐργασίας. Καὶ πρέπει ὁ Μισθός του νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς πληρωμὴν τοῦ ἀντιτίμου ὄχι μόνον τῶν διαφόρων ἐξόδων, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω συγκεντρωμένων ἐπὶ τοῦ Καταναλωτοῦ φόρων, καὶ οὕτω ἐπιρρίπτονται καὶ εἰς ἀντίθετον διεύθυνσιν ὅλοι οἱ φόροι ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴν εἰς τὸν μισθοδοτοῦντα αὐτὸν παραγωγόν, ὅστις τοὺς ἐπιρρίπτει εἰς ἄλλον παραγωγὸν καὶ

οὕτω καθεξῆς, ἕως ὅτου συγκεντρώνονται τελευταίως εἰς τὸν πρῶτον παραγωγὸν τῶν πρώτων ὑλῶν, τὸν ἐκ τῆς ἐγγείου προσόδου ποριζόμενον τοὺς πόρους ζωῆς τε καὶ παραγωγῆς, ἐλλαττοῦντες δηλαδὴ τοιουτοτρόπως τὸ εἰς τὸν κτηματοῦχον ἀπομένον μέρος τῆς Ἐγγείου Προσόδου.

Προκειμένου περὶ σαφηνείας καὶ ἐξακριβώσεως τῶν φορολογικῶν κριτηρίων, τί καθαρώτερον, τί ἠθικώτερον, τί σαφέστερον τοῦ τεκμηρίου τῆς Ἐγγείου Ἀξίας ἢ τῆς ἀγοραίας τιμῆς ἑνὸς οἰκοπέδου ἢ ἑνὸς ἀγροῦ, γνωστῶν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὡς καὶ τοὺς γείτονας, ἐὰν μάλιστα συγκρίνομεν τὰ τεκμήρια ταῦτα μετὰ τῶν ἀηδεστάτων μέσων κατασκοπείας, ἐξετάσεως βιβλίων, μαρτύρων καὶ συκοφαντῶν, ἅτινα ἐπιβάλλει τὸ σημερινὸν φορολογικὸν σύστημα.

Καὶ ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ ἁπλοποιήσεως καὶ λογικοποιήσεως ὁλοκλήρου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, δὲν πρέπει νὰ σταματήσωμεν πρὸ τῆς ἁπλοποιήσεως τῶν φόρων. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ εἴσπραξις τοῦ ἀναλόγου μέρους τῆς Ἐγγείου Ἀξίας — ἐξ ἧς καὶ σήμερον πληρώνονται ὅλοι οἱ φόροι, καί τοι κατὰ τὸν ἐλλιπέστερον τρόπον — εἰς τὴν ἰδίαν πηγὴν δι' ἑνὸς φόρου, παρὰ τοῖς ὀλίγοις ἰδιοκτήταις, πρέπει νὰ εἶναι ἁπλουστέρα καὶ εὐθυνοτέρα διὰ τὸ Κράτος καὶ τοὺς Δήμους παρὰ ἡ καταδίωξις ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ δι' ἑκατοντάδων φόρων καὶ τελῶν, ὅπως γίνεται σήμερον.

Ἀλλ' ὄχι μόνον ἁπλούστερον, ἀλλὰ καὶ δικαιότερον πρέπει νὰ εἶναι τοιοῦτο σύστημα, διότι ἐπιτρέπει νὰ μοιρασθῇ ἁπανταχοῦ ἡ εἰς τὸ κράτος (καὶ τοὺς Δήμους) ἀνερχομένη μερὶς τῆς Ἐγγείου Προσόδου κατὰ τὸν δικαιότερον τρόπον, ἤτοι ἀναλόγως τῶν προτερημάτων ὧν ἀπολαύει ἕκαστος ἰδιοκτήτης Ἐθνικοῦ ἐδάφους, ὁ δὲ μὴ ἀπολαύων δὲν ἔχει αἰτίαν νὰ φορολογῆται.

Ἐὰν θέλωμεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ βλέπωμεν ὅτι τὰ ἐμπόδια δὲν εἶναι μόνον εἰς τὴν μεταξὺ κρατῶν ἀνταλλαγὴν ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου κράτους, καὶ ἀφοῦ τὸ σημερινὸν φορολογικὸν σύστημα

ἐμποδίζει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου, διατί διστάζουν ὅλα τὰ κράτη νὰ συζητήσωσι κἂν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐνιαίας ἐπὶ τῆς Ἐγγείου Ἀξίας Φορολογίας;

Τοιαύτη κατάργησις τῶν κατὰ 99 % ἐπιβλαβεστάτων φόρων καὶ ἀντικατάστασις αὐτῶν διὰ τοῦ τὸ ἴδιον συνολικὸν ποσὸν ἀποδίδοντος καὶ δικαιότερα διανεμηθέντος Φόρου ἐπὶ τῆς Ἐγγείου Ἀξίας θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Ἑλλάδα — δίχως νὰ γελασθῇ μὲ δάνεια καὶ ἐμπορικὰς συμβάσεις — νὰ τοποθετῇ εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν ὁλόκληρον τὴν παραγωγήν της, εὐημερούντων πάντων τῶν πολιτῶν της· ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει οἱ ὀπαδοὶ τῆς διὰ δασμῶν προστασίας τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι οἱ παραγωγοὶ χρειάζονται προστασίαν ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸν φορολογικὸν σύστημα, καὶ οἱ Ἐλευθεροεμποριται πρέπει νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι τὰ πραγματικὰ ἐμπόδια εἰς τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τὴν διανομὴν τῆς Ἐργασίας δὲν εἶναι μόνον οἱ τελωνειακοὶ δασμοὶ τῶν γειτόνων, ἀλλὰ καὶ οἱ τελωνειακοὶ δασμοὶ τῆς ἰδίας χώρας μας, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς εἰσπράξεως τῶν κρατικῶν ἐσόδων τοῦ ἰδίου μας κράτους.

Οὕτως ὑπελόγισε ὁ ἐν Βιέννῃ οἰκονομολόγος Σίγφριδ Σίττε ὅτι ὁ τύπος τῶν εὐθυνοτέρων κατοικιῶν, ὅστις ἐνοικιάζετο προπολεμικῶς ἀντὶ £ 18. — ἐτησίως, ἐν χώρᾳ φορολογημένῃ κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἐπὶ Ἐγγείου Ἀξίας φορολογίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνοικιασθῇ ἐτησίως ἀντὶ £ 8. —, τῶν £ 10. — ἀποτελουσῶν τοὺς φόρους, οἵτινες ἐπιβαρύνουσι καὶ τὸν πλέον ἀπόκεντρον καὶ τὸν πλέον πτωχικὸν οἰκίσκον.

Καὶ ὁμοίως ὁ ἐκ Λονδίνου οἰκονομολόγος, Ἄσλεϋ Μίτσελ, ὑπελόγισε ὅτι ἡ πληρωμὴ τῶν £ 50.000.000. — διὰ οἰκοδομικοὺς σκοποὺς κατὰ τὰ ἑπτὰ ἔτη 1919 — 1925 ηὔξησε κατὰ τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα τὸν προϋπολογισμὸν τῆς Ἀγγλίας κατὰ 248.000.000. — ἀγγλικῶν λιρῶν, ἢ ὡς ἔλεγε οὗτος εἰς τὸ ἐν Κοπεγχάγῃ Συνέδριον:

«Ἑκάστη δαπάναις τοῦ Κράτους ὑπὸ τὰς σημερινὰς φορολογικὰς συνθήκας ἀνεγερθεῖσα οἰκία εἶναι τὸ φανερὸν τεκμήριον ὅτι ἠμποδίσθη ἡ οἰκοδόμησις τεσσάρων ἄλλων οἰκιῶν ὑπὸ ἰδιωτῶν.»

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι μεταξὺ Προστατευτικῶν Δασμῶν καὶ Ἐλευθέρου Ἐμπορίου, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀντιπαραγωγικῶν φόρων καὶ τῆς ἐπὶ τῆς Ἐγγείου Ἀξίας Φορολογίας.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛ. ΓΙΑΝΝΗΛΙΑΣ

Ἐν Βιέννῃ.